

3 stycznia
wspomnienie dobrowolne św. Genowefy z Paryża, dziewicy
- patronki chorych mających gorączkę, chorych na choroby zakaźne,
dur brzuszny

Św. Genowefa urodziła się w 422 r. w Nanterre pod Paryżem. Pochodziła z rycerskiego rodu. Gdy miała siedem lat, przybył do jej rodzinnej wioski św. German, biskup Auxerre, w celu zwalczania herezji Pelagiusza (który kwestionował dziedziczenie grzechu pierworodnego i potrzebę łaski uświęcającej). Dziewczynka stała wśród tłumu, który zgromadził się wokół świątobliwego przybysza. Św. German dostrzegł ją i przepowiedział, że zostanie świętą. Ofiarował jej także krzyż, z którym Genowefa nie rozstawała się nigdy. Za zezwoleniem rodziców oddała się uczynkom pokutnym i dziełom miłosierdzia. Po śmierci rodziców udała się do Paryża, gdzie zamieszkała ze swoją matką chrzestną. Tam z rąk miejscowego biskupa otrzymała welon dziewicy poślubionej Panu Bogu. Niedługo zaczęła gromadzić wokół siebie inne kobiety i zaprawiać je do podobnego trybu życia. Utrzymywały się one z pracy swoich rąk, a wolny czas poświęcały odwiedzaniu chorych i niesieniu pomocy opuszczonym. Prowadząc życie ascetyczne, pełne gorliwości i wyrzeczeń, Genowefa oddziaływała szeroko poprzez swoją duchowość. Kilkakrotnie stawiała się

wybawicielką Paryża. W roku 451 na wieść o nadciągających Hunach pod wodzą Attyli powstał popłoch w mieście, gdyż obawiano się najazdu hordy. Genowefa zachęcała do zachowania spokoju, przepowiadając, że Bóg ochroni miasto, jeśli jego mieszkańcy podejmą modlitwę i post. Rzeczywiście, Attyla skierował swoje wojsko w inną stronę. Ominął Francję i udał się do Italii. Gdy mieszkańcom Paryża groził głód, zorganizowała flotyllę rzeczną, która zaopatrzyła miasto w żywność. Do ubogiego domku Genowefy przychodzili nie tylko ludzie prości, ale także i możni, by prosić ją o modlitwę i radę. Wśród nich znaleźli się również królowie Francji - Childeryk i Chlodwig. Pan Bóg nie szczędził Genowefie trudnych prób. Dręczyły ją liczne dolegliwości fizyczne, które znosiła z heroiczną cierpliwością. Spotykały ją niemniej przykre prześladowania ze strony przewrotnych ludzi. Okrzyczano ją nawet czarownicą i usiłowano spalić.

Zmarła w sędziwym wieku 3 stycznia 500 lub 502 r. Pochowano ją na podmiejskim cmentarzu Lucotius, nazwanym później jej imieniem. Król Chlodwig I wznosił tam kościół pod jej wezwaniem. Od XII w. opiekę nad jej kultem sprawowali kanonicy zwani genowefianami. W 1757 r. rozpoczęto budowę klasycystycznego kościoła św. Genowefy, który w czasie rewolucji francuskiej zmieniony został na Panteon. W 1793 r. spalono jej relikwiarz. Obecnie miejscem jej kultu jest paryski kościół św. Stefana ze Wzgórza (St. Etienne-du-Mond), gdzie znajdują się resztki zniszczonego sarkofagu. Corocznie od 3 do 12 stycznia trwa w nim uroczysta nowenna ku czci głównej patronki miasta. Wspominane jest niezwykle wydarzenie z 1129 r., kiedy to procesja z relikwiami św. Genowefy powstrzymała epidemię zatruć sporyszem (pasożytniczym grzybem atakującym zboża), dziesiątkującą ludność Paryża.

W ikonografii św. Genowefa przedstawiana jest jako młoda mniszka lub pasterka pasąca owce. Malowana także z dwoma kluczami Paryża, zawieszonymi u pasa; ukazywana, gdy przywraca wzrok, a także ze świecą, którą - według legendy - zdmuchiwał diabeł podczas modlitwy, a anioł zapalał z powrotem. Jej atrybutami są: anioł i księga, czasza, kądziel, kij pasterski, dwa klucze, medalik, naczynie; niewidomy, którego uzdrawia; owca.

Myśl:

"Gdyby wszyscy ludzie mogli ujrzeć to, do czego są przeznaczeni dzięki swojej nieśmiertelności, z całą pewnością, zniknąłby wtedy grzech z oblicza ziemi".

Modlitwy:

Boże, który zesłałeś na św. Genowefę dary niebios, pomóż nam w czasie naszej ziemskiej wędrówki naśladować jej cnoty i wraz z nią cieszyć się wieczną radością w niebie. Amen.

Panie, racz nam dać za przyczyną świętej Genowefy, abyśmy za jej przykładem postępując w miłości Boga, tym samym stali się zdolnymi do naprowadzenia bliźnich naszych na drogę cnoty i pobożności. Udziel nam też wszystkim łaski Twojej, abyśmy się stali uczestnikami szczęśliwości, którą przyobiecałeś naśladowcom wybranych swoich. Amen.

Litania do św. Genowefy z Paryża:

Św. Genowefo, od dzieciństwa napełniona Bogiem, **módl się za nami.**

Św. Genowefo, poświęcona Chrystusowi przez św. Germana,

Św. Genowefo, posłuszna Duchowi Św.,

Św. Genowefo, nieustraszona w gorliwości wiary,

Św. Genowefo, która znałaś niechęć i opuszczenie,

Św. Genowefo, która spędzałaś godziny na modlitwie,

Św. Genowefo, której posty i modlitwa uratowały miasto,

Św. Genowefo, która darzyłaś króli wymagającą przyjaźnią,

Św. Genowefo, której mądrość oświecała pogan,

Św. Genowefo, której roztropność prowadziła wodzów,

Św. Genowefo, której czystość triumfowała nad kłamstwem,

Św. Genowefo, której siła podnosiła słabnącą odwagę,

Św. Genowefo, która współczułaś cierpiącym ubogim,

Św. Genowefo, która nakarmiłaś cudownie biednych,

Św. Genowefo, która godziłaś Boga z grzesznikami,

Św. Genowefo, która przyprowadzałaś do Kościoła zagubionych,

Św. Genowefo, która czytałaś w sercach,

Św. Genowefo, która uzdrawiałaś chorych,

Św. Genowefo, która opanowywałaś powodzie,

Św. Genowefo, która ustanawiałaś pokój między wrogami,

Św. Genowefo, która łagodziłaś los więźniów,

Św. Genowefo, Patronko Paryża i Francji.

Módlmy się:

Ześlij Panie ducha inteligencji i miłości, którym napełniłaś Twoją Córkę Genowefę, abyśmy chętni do służby Tobie i starający się do Niej upodobnić, podobali się Tobie przez naszą wiarę i całe życie. Przez Chrystusa, Twojego Syna i naszego Pana, który żyje i króluje z Tobą na wieki wieków. Amen.